

El clan sudista de Zaplana

Difficilment l'equip alacantí d'Eduardo Zaplana podrà vertebrar el país o desenvolupar la llengua. El currículum cantonalista dels nous homes-forts del PP inclou tot un seguit de referències franquistes i de lluita oberta contra el català.

El nou vice-secretari del PP és Rafael Maluenda, que en les institucions ocupa els càrrecs de vice-president de les Corts Valencianes i portaveu adjunt del grup popular a l'hemicicle autonòmic. Nascut a Mondòver, Rafael Maluenda va ser introduït en la política a les acaballes del franquisme pel seu cap laboral, el finat Carlos Tortosa, un dels més importants empresaris del marbre de tot l'estat i alcalde monoverí a l'inici de la dictadura, tot un verdader poderfàctic del franquisme alacantí. Maluenda treballava al seu departament de vendes. Tortosa compartia fàbrica amb el cacic monoverí Salvador Amorós. Tots dos van promoure Maluenda en el món de la política. Ara, seguint en el món empresarial, Rafael s'ocupa d'un negoci de revestiment de marbre per a façanes, casualment algunes d'elles en edificis i ajuntaments governats pel PP. El seu pare era un empedreït falangista que, en les primeres eleccions democràtiques, mostrava el seu carnet de Fuerza Nueva en lloc del DNI per poder votar.

El seu germà, Gonzalo, combina un doble sou de la Diputació Provincial i de la seu del PP a Alacant. Actual portaveu del grup municipal del PP-Mondòver, Gonzalo Maluenda va ser despatxat per comprovats desfalcs tant del Banc Popular com del Banc d'Alacant, on era director, i, més tard, fins i tot d'una impremta familiar. La tenebrosa nit del 23-F, Gonzalo anava amb guants negres pel carrer i amenaçava els demòcrates de Mondòver amb una llista de revenja. Un guàrdia civil *constitucional* el va enviar a casa.

Junt amb el defenestrat líder popular

d'Elda, José Penataro, Rafael Maluenda va preparar meticulosament les bregues de les "Madres de la Plaza de Castelar" "contra el retroceso del castellano", però no es va detenir a la comarca. Aguantant la pancarta de la capçalera, Maluenda va dirigir la manifestació contra l'ús del valencià organitzada a Alacant en 1985 al costat de Pablo Barrachina, aleshores bisbe, i de José María Rius Talens, director del Sagrado Corazón de los Hermanos Maristas i ànima espiritual del

Rafael Maluenda, el tercer per l'esquerra, portant la pancarta amb el lema "Valenciano voluntario", durant la manifestació feta a Alacant el 16 de maig de 1985.

ARXIU

Opus Dei local des de l'opulent col·legi Aitana.

EL DIPUTAT FARENHEIT

El nou coordinador regional del PP és l'oriolà i parlamentari autonòmic Manuel Lorente Belmonte, i el secretari de l'àrea d'organització és el diputat Carlos Rafael Alcalde Agesta, un zaplanista de l'Opus, lletrat de la confederació catòlica de pares que presideix Carmen Alvear, amb despatx a l'arquebisbat d'Oriola-Alacant. Alcalde, que sol actuar de jurista assessor de la Coordinadora Valenciano Voluntario (CPLAV), és gran amic i col·laborador, com el seu company de bufet, el regidor alacantí Andrés Muñoz, del llettrat ultra Vicente Giner Boira i de José Manuel R. Lumbreras. Alcalde i Muñoz van defensar, al costat de Falange de las JONS, el grup estudiantil Alternativa

Universitaria contra l'ús de la llengua a la Universitat.

Alcalde, que va ser funcionari de la delegació provincial d'Educació durant el franquisme, ha estat advocat de la Federació d'Associacions de Pares d'Alumnes d'escoles privades, sota la direcció de Manuel Berenguer Valero, cap visible a les comarques del sud en les mobilitzacions contra la llengua. Alcalde, Muñoz i Berenguer Valero van organitzar la manifestació contra l'idioma convocada a

Alacant el 1985. La CPLAV va ser finançada públicament per Aliança Popular, la Solidaridad Española de Tejero i la Unión Hispana de Blas Pinar. Amb estil goebbelià, aquesta Coordinadora va aconseguir muntar una falla pública amb llibres en català el 7 d'abril del 1985, cremant una pira de textos al barri de Vistahermosa, recinte sagrat de l'Opus.

De l'àrea municipal del PP es fa càrrec el senador José Joaquín Ripoll Serrano, conegut per *Pitu*, qui va coordinar la da-

rrera campanya alacantinista del PP. De l'àmbit sectorial s'ocupa Juan José Bayona de Perogordo, catedràtic universitari, tècnic electoral del PP, vice-president del Banc d'Alacant i ex-militant del PCE i del PSOE, i antic membre del PAD, el partit del desaparegut Fernández Ordóñez en què també militaven l'actual conseller d'Administració Pública, Lluís Berenguer, la seua mà dreta, l'ex-falangista Rafael García Pertusa, conegut com *el Garfio*.

El president del Comitè de Disciplina del PP valencià és el diputat autonòmic Juan Rodríguez Marín, provinent del grup cantonalista UPRA.

Per rematar el setge, els alacantinistes també controlaran fins a set vocalies de la màquina regional conservadora. Com una carn excel·lent, Zaplana serà guarnit al comitè territorial pel seu equip de notables més saborós. Així, tindrà al seu

D'esquerra a dreta, Rafael Maluenda, Manuel Lorente i Carlos Rafael Alcalde.

RAFA GIL

D'esquerra a dreta, José Joaquín Ripoll, Luis Fernando Cartagena i Diego Such en l'última foto a la dreta.

RAFA GIL

costat el diputat al Congrés, nefròleg i alcalde d'Oriola, Luis Fernando Cartagena, el també diputat Diego Such, "el nòvio de la Nucia", davant centre de les incorporacions curioses del PP, com J. J. Bayona i, amb Joaquim Calomarde, part frustrada de l'intent de tenyir intel·lectualment el PP. Ex-marxista i representant local de l'històric PSP de Tierno Galván, el catedràtic d'Economia i antic vice-rector Diego Such, va ser durant anys cap destacat del guerrisme universitari a Alacant i l'ànima afiliadora de les altes socialistes al campus, sempre des de la família del diputat José Asensi, soci polític d'Alberto Pérez Ferré, secretari d'organització del PSPV-PSOE. Ex-membre del Consell de la Caixa Provincial i quadre enfosquit al PSOE, Such, que ha escalat graons al PP en progressió geomètrica, és president local del PP-Alacant i sovint actua com a teòric portaveu popular a l'ajuntament de la ciutat. Tant Bayona com Such es troben lligats per interessos professionals a l'assessoria econòmic-fiscal d'Eduardo Zaplana.

JAQUETA BLANCA

També, i salvant-se habitualment de la

crema, ha estat inclòs com a vocal al rectorat del PP l'inoxidable i permanent trànsfuga intern José Cholbi Giego. Jaqueta blanca de Franco i un dels més destacats falangistes del règim anterior, amb guardons de sots-cap provincial del Movimiento, Cholbi encara és el cacic conservador de la Marina Alta. Primitiu fundador d'AP, en part motivat per la seua amistat i obediència al ministre de l'última etapa del franquisme Cruz Martínez Esteruelas, el mateix que va aconseguir que el seu col·lega de files Juan Antonio Montesinos s'interessara per l'aventura democràtica i que ara és diputat a Madrid i primer secretari de la Comissió d'Educació i Cultura del Congrés. Cholbi acarona retornar a la seua terra en dates pròximes per poder dedicar-se a "los asuntos autonómicos".

Un altre vocal és l'alcalde "separatista" de Torrevella, Pedro Hernández Mateo, el qual, seguint recomanacions del seu partit, enguany tornarà a la càrrega i es negarà novament a celebrar el Nou d'Octubre, segons ell per la "marginació a què ens sotmet la Generalitat".

Tanmateix, com el seu veí comarcal, Luis F. Cartagena i com Rafael Maluenda i Carlos Alcalde, Hernández Mateo

patrocina políticament la seua particular Asociación de Castellano-hablantes del seu municipi litoral, autèntica estratègia sense èxit de masses del PP provincial. La diferència està en el fet que Cartagena s'ocupa d'alçar la bandera blava i barrada sempre que institucionalment li toca.

Després del famós *valencianista* benidormí Vicent Pérez Devesa, tinent d'alcalde i cervell gris popular de la comarca, i de l'anònima Enriqueta Sellés, l'única dona que va sobreviure al complot sudista masculí que ha assaltat la junta directiva valenciana del PP, aquesta executiva compta també amb l'ex-secretari provincial del CDS, José Miguel Savall, naufrag del centrisme a la deriva.

Savall va negociar amb Zaplana la seua inclusió en el regne popular després de ser abandonat per la majoria progressista del seus correligionaris, els quals, comandats per Rafael Martínez-Campillo, mà dreta de Suárez, i per Gerardo Muñoz, ex-president federal del partit centrista, decidiren pactar els despatxos en les institucions governades pel PSOE.

Joan Pomares